

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, [iki 1917-08-14], [iš Sočio].

Myliu aš mažą mažą nakties žiburėlį.

Myliu aš mažą mažą nakties žiburėlį. Ugnis iš Dangaus nusileido ant žemės, buvo mažukė, suskilo, suaižėjo ir pripildė pilną pasaulį mažukių ugnelių. Marėse, danguje, kalnuose, pievose, medžiuose, gėlėse, žieduose ir žolelėse, ir dausų tyrumoj dega tviska maži-mažučiukai nakties žiburėliai. Ugnis iš dangaus ant žemės nusileido, ji pirma buvo danguj, dausose, ir dabar pilnas pasaulis ugnelių.

Ugnis — Skaistybė, ugnis jungia Dievybę su žeme, ugnis — Skaistybės dievaitė.

Ugnis nusileido ant žemės ir dabar visa visybė pilna ugnelių.

Pridėk ranką prie akių, prie lūpų, prie krūtinės...

Mėlynai vyšnava ūkana iš akių spinduliuoja, lūpos tyli ir dega ir ant krūtinės po ranka kažkas gyvas gyvas...

O kartais dūšiai yra labai labai skauda. Tuomet eina širpuliai nuo vienos ugnelės in kitą, tuomet nematoma pasiilgimo Saulė spindulių šydu dūšios kudmentą gaubia, tuomet su dūšios ugnele Dievybė šnekas.

Atsiklaupk, atsiklaupk tąją valandą, nes dūšia Amžinastį regi.

O jei raudonos žaizdos kaip žiedai jurginų, kaip raudonų lelijų vainikas apvyniojo visą esybę, degančias lūpas prie raudono žiedo — ir gyvybė bus palaiminta.

Šiandie aš truputį sergu. Iš kelio pavargau biškį ir gerklę peršalau. Truputį karščio turiu.

Kažkodel kartais drebėti imu. Nei iš šio, nei iš to. Norisi lėkti, norisi skristi, noris toli toli nuplasnoti. Tolimi tolimi vaizdai pinas. Paveikslai. Ir vėlei vyšnava ūkana apsupa viską ir paskandina. Ir vėlei neperregimoj tolybėj plauko-plauko ir vingina ūkana mažutės ugnelės.

Kodel paveikslas tik akimirksniui? Kodel tokiai trumpai minutei tu in mane teateini?..

Jau greit-greit pasimatysime ir būsimė kartu ir tos žvaigždės, kur nukris ant mūsų tako, te karūną mums tepuoš.

— — — — —

Ar atlankysi mane šią naktį?

Praėjusią naktį sapnavau tave, kad sugrįžau in tave iš Kaukazo ir tu vilkėjai rūbais, panašiais in tavo akis.

Et, Sesuo, kodel negalima lėkti ir nuskristi kaip tai paukštei, kur ilgas pasiilgimas veda!

Žaidžiu su žiburėliais. Skrisk tu, mano margas lai[š]ke, tolimon kelionėn!

Sesute, ar tu girdi, kaip mano akyse dega du mažučiu žiburėliu ir melsvojo reginio ieško?..

— — — — —

KOMENTARAI